

Colin Falconer
Anastasia

Titlu: Anastasia

Titlu original: Anastasia

Autor: Colin Falconer

Editor Dexon Office srl, 2015, București

© 2015 Dexon office srl

Copyright © by Colin Falconer

Traducere: Luiza Ciocșirescu

Informații și comenzi ramburs:

website: www.aldpress.ro

Email:dexonoffice@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FALCONER, COLIN

Anastasia / Colin Falconer ; trad.: Ciocșirescu Luiza. –

București : Dexon, 2015

ISBN 978-973-701-470-2

I. Ciocșirescu, Luiza (trad.)

821.111-31=135.1

COLIN FALCONER

Anastasia

Pentru Karen-Maree, Anastasia mea, acum și
pentru totdeauna

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din suflet lui Tim Curnow, care mi-a dat fără să vrea ideea de a scrie această carte și care este cel mai bun impresar și prieten pe care l-ar putea avea cineva. Îi mulțumesc lui Kim Swivel, minunata mea editoare, pentru entuziasmul ei și pentru munca neobosită depusă la manuscris. Mulțumiri Elanei McCauley, Zoei Walton și Emmei Rusher de la Random House și Fionei Henderson pentru sprijinul neabătut pe care mi l-a acordat.

PARTEA I

CASA CU DESTINAȚIE SPECIALĂ EKATERINBURG, RUSIA, APRILIE 1918

"Anastasia? Avea virtuțile ei, desigur. Dumnezeu o înzestrase cu talent la limbi străine și cu o ureche bună; iar ea ce a făcut cu acest talent? L-a folosit ca să râdă de alții. Era un duce care venea uneori cu noi pe iah-tul regal Standart; bietul om vorbea sâsâit și am auzit-o de multe ori bătându-și joc de el pe la spatele lui."

Trenul care ducea trecutul și viitorul Imperiului Rus se mișca încet de-a lungul unui peisaj cu pini cenușii. Primăvara, Uralii erau niște petice de gheăță care străluceau în soare, un gol vast și sinistru; câjiva cai pășteau, o pată de fum se vedea ieșind pe coșul unei colibe dărăpăname.

Acest tren nu avea nimic remarcabil din punctul de vedere al trecătorului întâmplător: nici steaguri, nici ghirlană pe locomotivă, vagoanele nu erau luxoase în mod special. Dâra de fum alb plutea în aer, groasă și nemîșcată. După ce dispărea, nu exista nimic care să o înlocuiască.

Moțăind la fereastră, Anastasia deschise ochii în clipa în care trenul începu să încetinească. Urmă o cotitură și fata văzu un alt orășel trist, o intindere pustie de cer albastru și rece și o pădure de pini întunecată.

— Ei, iată-ne, zise ea. Țara țărănoilor.

Bona lor, Sofia Karlova, îi aruncă o privire aspră, de parcă Anastasia

ar fi tras vreun vânt la o ceremonie plăcitoare – faptă măreață pe care fata reușise să o facă de mai multe ori. Nimeni altcineva nu băgă în seamă cuvintele ei. Jemmy îi sări în poală și ea îl mândrăie. Jemmy era câinele Tatianei, dar se atașase de Anastasia aşa cum se atașează un câine de orice persoană care îi dă o atenție nesfărșită și îl hrănește cu o cantitate suficientă de dulciuri.

Ușurarea pe care o simți la gândul că nesfărșita lor călătorie se terminase lăsă loc unei spaime mărunte. Nu înțelegea politica, deși tatăl ei încercase odată să-i o explice. Tot ce știa ea era că nu avea să mai danseze niciodată cu ofițerii drăguți pe puntea iahtului *Standart* și că fiecare zi, fiecare kilometru o îndepărtau de Țarskoe Selo, singura casă pe care o cunoscuse vreodata.

- Nu trebuie să spui astfel de lucruri, zise Sofia.
- De ce nu? N-o să mă audă nimeni.
- Nu va face decât să ne înrăutătească situația.
- Cum poate fi mai rău decât atât?

Se uită pe fereastră. Gara era plină de gârzile revoluționarilor, de țărani și de muncitori în uniforme bolșevice, atât de plini de importanță, dar nici unul din ei nu dădea impresia că ar avea vreun chior. Încă nu era obișnuită să vadă niște expresii atât de arogante pe fețele unor oameni care nu știau nici măcar să-și scrie numele. Aceștia încercau să nu pară impresionați de prizonierii lor regali în timp ce se înghionteau să obțină un loc în rândul din față.

— O să fim bune de cules cartofi, le anunță Anastasia pe celelalte.

Cele trei surori mai mari ale ei o ignorău. Chiar dacă avea aproape săptămâni ani, o tratau ca pe un copil.

— Pentru că te porți ca un copil, îi plăcea Sofiei să-i spună.

Jemmy își freca botul de piciorul ei. Fata băgă mâna în buzunar, găsind o bucătică de ciocolată și simți limba udă a câinelui lingând-o dintr-un degetele ei. O ținu la nivelul genunchiului ca să n-o vadă nimeni, dar ochii cenușii și ageri ai Tatianei se fixară imediat asupra ei.

— Ai ciocolată? întrebă ea.

— E pentru Jemmy.

— Obrăznicătură ce ești!

Nu mâncașă absolut nimic de când plecaseră din Tobolsk și le erau foame tuturor. Anastasia își simți obrajii roșii de rușine.

— De unde o ai, Stușă?

— E a mea.

Anastasia

Anastasia privi cu uimire cum o lacrimă mare se rostogoli pe obrajii surorii ei. N-o văzuse niciodată pe Tatiana plângând, niciodată. Olga își puse o mână pe brațul Tatianei.

— Lasă, Tati. Nu contează, zise ea.

Dar apoi îi aruncă Anastasiei o privire atât de plină de reproș, încât fata nu nevoită să se uite în altă parte. Începu să-și planifice răscumpărarea în felul ei obișnuit: le va face să o ierte făcându-le pe toate să rădă.

Trenul se opri cu un șuierat și un bolșevic urcă în wagon cu o pușcă în mână, purtând o haină groasă din lână, care îl făcea să arate voluminos, și o pălărie înaltă. Surorile se îngărmădiră toate una în alta și Anastasia simți că le era frică.

— Uită-te la el, îi zise ea Tatianei, destul de tare ca să fie auzită și de bolșevic. Fruntea lui e atât de mare, încât cred că e ca și cum ai trăi sub un balcon.

Omul se uită fix la ea. Era uriaș, iar haina lui mirosea ca o capră care a stat prea mult în ploaie. Avea o față ca un cartof stricat și ochi enormi, negri și răi, care ar fi trebuit să o sperie și să o reducă la tăcere.

— Unde suntem? îi zise ea.

— Astă nu te p-p-privește pe tine, t-t-tovarășă!

Anastasia își îndrepătă atenția asupra cățelului negru din poala ei.

— Nu te t-t-teme, Jemmy. N-o să-l las pe omul ăsta r-r-rău să te rănească.

Olga și Tatiana îi aruncă o privire. Chiar și acum continuau să fie aceleași tinere prințese decente și serioase. Ei bine, Anastasia refuza să fie așa! Era clar că omul era un prost și nu avea să-l lase să o intimideze.

Știa că nu-i va face nici un rău. Revoluție sau nu, ea era încă prințesă, iar el era doar un țărănoi care răspundeau în față unui comitet al poporului sau cine știe cărei tâmpenii despre care vorbeau ei.

— Ce-o să se întâmpile? îi șopti Maria Tatiana.

— O să-i vedem pe mama și pe tata foarte curând, răspunse Tatiana și își mândrăie sora pe păr.

— Probabil că o să ne facă să scoatem cartofi, zise Anastasia, iar Maria leveni palidă.

— Taci, Stușă! șopti Tatiana.

— Sau să spălăm toalete, adăugă ea și fu încântată de reacția Mariei. Un alt bărbat urcă în tren, mergând aşa de fulul de parcă ar fi fost colonel în garda imperială. Purta o pălărie înaltă din astrahan, manșetele hainei erau uzate și avea noroi pe ghete.

Sunt tovarășul Sokolov, secretar general al Comitetului de Muncitori din Ekaterinburg. Sunteți prizonierele autorităților sovietice din Ekaterinburg. Veți coborî din tren și vă veți supune ordinelor!

Ochii acestui om o înspăimântă cu adevărat. Nu aveau nici un pic de strălucire, erau la fel de morți ca ai unui pește care a stat mai multe ore în coșul unui pescar. Fata observase că mulți bolșevici aveau ochii astfel. Singura dată când fețele lor prindeau viață era atunci când vorbeau despre draga lor revoluție, despre teoriile lor economice și despre propaganda marxistă. Nu erau inspirați decât de banalitate.

— Unde suntem? întrebă Tatiana.

— În orașul cartofilor, răspunse Anastasia.

— Nu contează unde suntem! zise Sokolov. Suntem departe de Palatul Alb. Răspunsul săta te mulțumește?

— Nu știe nici el unde suntem, șopti Anastasia, intenționat mai tare. Nu știe să citească ce scrie pe tăblita gării.

— Știu să citeșc destul de bine cât să știu ce ar fi făcut tovarășul Marx cu cei ca voi!

La modul cum o spuse, ar fi putut la fel de bine să le arunce un pahar cu apă rece în față. Vorbise foarte serios, nu încăpea nici o îndoială în privința asta.

În cele din urmă, Anastasia scoase limba la el, dar omul se întorsese deja cu spatele și plecase.

Sofia își duse o mână înmânușată la gură.

— Proastă mică!

„Nu-mi pasă”, se gândi Anastasia. „Țăranii ăștia n-au decât să mă împuște și mâine dacă vor. Dar nu mă vor vedea plângând.”

Soldați în uniforme cenușii se holbară la ele când se dădură jos din tren. Cândva, l-ar fi pus pe căpitanul gărzilor să-i dea una peste urechi oricui s-ar fi uitat aşa la ea. Nu exista nici un pic de milă acolo; erau doar fețele aspre și sălbatiche ale unor oameni care își petrecuseră viața în fabrici și pe terenurile cultivate cu cartofi.

Anastasia îl puse pe Jemmy jos și îl lăsa să alerge în jur. Era o adevărată zi de primăvară, pământul era înghețat, cerul era de un albastru extrem de palid, iar vântul rece îi înroșea obrajii. Nu exista peron și peste tot erau bătoace acoperite de gheață, pământul înghețat transformându-se încet încet în noroi.

Îi lăză pe bărbați coborând din celălalt wagon: Gilliard, tutorele lor care tremura de frică, apoi Klementi Nagorni, marinierul pus să-l păzească

pe frățiorul ei, Alexei, care îl ținea pe băiat în brațe – marele țarevici Alexei, moștenitorul întregii Rusii; chiar și datul jos din pat îi punea viață în pericol. Suferise de la naștere de o boală pe care doctorii o numeau hemofilie, un cuvânt înșelător de bland care nu delimita nici pe departe granițele suferințelor lui.

Era atât de palid, ca o păpușă mare de porțelan în brațele lui Klementi. Băiatul săta îi ținea pe toți în sclavie, fermecăți de boala lui, de genul lui și de dulceața lui. Era greu să nu-l urăști.

— Cel puțin e frumos azi, zise Anastasia. Nu sunt picături de ploaie care să-l rânească pe Prâslea și să-l facă să săngereze.

Olga clătină din cap, într-un gest de disperare.

Valizele lor fură date jos din tren și aruncate intenționat în cea mai apropiată bâltoacă înghețată. După asta, Sokolov arăta spre ele și ordonă:

— Prizonierii își vor căra singuri bagajele!

Se uita că cu toții la el de parcă le-ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Ce trebuie să facem? întrebă Olga.

Soldatul cu pușca făcu un pas în față.

— Vă veți c-c-căra singuri v-v-valizele.

— Nu mi-am c-c-cărat niciodată nimic singură, t-t-tovarășe, îi zise Anastasia.

Privirea pe care i-o aruncă soldatul fu otrăvitoare. Sofia rămase cu gura căscată la ea. „Sunt curajoasă sau doar fenomenal de proastă?” se întrebă Anastasia. Chiar și atunci când era îngrozită, aşa cum era acum, nu putea, nu voia să cedeze și să tacă. Mama ei îi spuse cândva că, chiar dacă cineva îi va tăia limba, îi va crește alta la loc, aşa cum îi creșteau păianjenului mai multe picioare.

— Nu mai există servitori în noua Rusie, proclamă Sokolov. Dacă nu vă veți căra singuri bagajele, le vom lăsa aici în noroi!

Se îndepărta, cu mâinile la spate. Anastasia îl imita, exagerându-i mișcările mărunte și pline de importanță astfel încât până și soldații chicotiră. Maria închise ochii și șopti o rugăciune către sfinti să o salveze pe surioara ei de o soartă teribilă primită din mâinile acestor animale.

Anastasia își termină pantomima. Când se întoarse, o lăză pe Olga îndreptându-se spre grămadă de bagaje, luând două din cele mai grele valize și începând să le târască prin bâltoace. Tatiana și Maria îi urmară exemplul.

Acum Jemmy alerga în cerc, lătrând la soldați. Anastasia îl ridică de jos cu o mână, iar cu cealaltă luă o valiză și începu să o târască prin

noroiul înghețat.

Când ajunse la poartă, auzi zarvă în spatele ei. Niște soldați îi înconjuraseră pe Sofia și pe Gilliard ca să-i împiedice să plece. Sofia ținea o batistă brodată la ochi și plângea, fie de rușine, fie de ușurare, fie de supărare; era imposibil să-ți dai seama.

— Nu pot veni cu voi! strigă ea. Acești oameni au spus că ne trimit înapoi la Sankt Petersburg.

Surorile mai mari începură bineînțeles să verse lacrimi auzind asta. Alergară înapoi și o îmbrățișară pe Sofia, plângând și spunând tot felul de prostii, după cum i se păru Anastasiei. Gilliard privi și își mușcă buza.

Apoi fu rândul Anastasiei.

Sofia o îmbrățișă în timp ce-și lua la revedere. Anastasia își ținu brațele rigide pe lângă corp.

— Te rog să ai grijă, șopti Sofia, ducându-și la ochi batista parfumată. Trebuie să-mi promiți că vei fi cuminte pentru mine.

"Ce rost are?" se gândi Anastasia. Sofia era cea mai bună prietenă pe care o avuseseră vreodată și acum le părăsea și ea. Făcu un pas înapoi. "Pleacă odată!" se gândi ea. "La fel ca ceilalți." Era ca și cum ar fi avut o piatră în gât.

Văzu privirea acuzatoare a Tatianei. "Îmi pare rău, nu pot să fiu ca tine și să plâng din orice."

Sub privirile gârzilor, își târî cu greu picioarele prin noroiul din fața gării până la mașinile care așteptau. Jemmy mergea grăbit lângă ea. Valiza pe care o ducea era grea și o scăpă de multe ori în noroi. Unul din soldați râse. Fata își simți obrajii arzând de furie.

— Unde ne duceți? strigă la ei.

Asta îi făcu pe soldați să râdă și mai tare. Apoi, Sokolov îi strigă unuia din șoferi:

— La casa cu destinație specială!

Își dădu seama că acolo se duceau și se întrebă care putea fi acea destinație specială.

"Îmi amintesc că, de fiecare dată la apusul soarelui, căpitanul iahtului Standart trăgea cu tunul în semn de salut regal. Stăteam cu toții și admiram această priveliște minunată oferită de soarele care se scufunda în mare, dar mica Anastasia strica totul, alergând pe punte cu degetele în urechi și cu ochii dați peste cap, prefăcându-se că tunul trăgea în ea. Își credea că e amuzantă!"

Fură îngrămădiți cu toții în spatele unui camion militar acoperit. Anastasia descoperi o ruptură în prelată și privi prin ea să vadă ce se petrece afară. Merseră printr-o curte mare și o catedrală impunătoare apăru pentru o clipă în fața ochilor fetei.

Camionul trecu huruind de la o viteză la alta. Cu față lipită de prelată, Anastasia văzu casa pentru prima dată. Avea două etaje și era din piatră, un palat într-o pustietate ca asta. Nu putea vedea partea de jos a casei pentru că în jurul ei fusese construit un gard din lemn. Doi paznici comuniști se grăbiră să descuie porțile din lemn și camionul intră legănându-se în curte.

Soldatul care se bâlbâia dădu prelata la o parte și lăsă în jos scândura din spate. Ținu pușca la îndemână, cu țeava în sus, ca și cum s-ar fi așteptat la necazuri din partea a patru fete neînarmate și a unui marinar care ținea în brațe un invalid de treisprezece ani. Un alt erou al revoluției.

— Afară! ordonă el.

Anastasia îl privi fix.

— Tot mai trebuie să ne c-c-căram singuri v-v-valizele?

— Nu crea probleme! șuieră Olga spre ea, de parcă fiicele țarului Nicolae ar fi putut evita în vreun fel acest lucru.

— Poate că o să ne întâlnim cu mama și cu tata, zise Tatiana, iar asta le ridică moralul.

Intrară în casă în urma paznicilor, Klementi și Alexei fiind primii, restul târând valizele în sus pe scări. Ca niște servitoare ordinare.

O ușă fu deschisă și, peste capetele surorilor ei, Anastasia îi văzu pe mama și pe tatăl ei. Ah!

Îmbătrâneră atât de mult! Alexandra, palidă și istovită pe scaunul cu rotile, și Nicolae, lângă ea, frumos și totuși oarecum ofilit, de parcă ar fi ieșit dintr-o fotografie veche. Anastasia se gândi cât de încovoiată arăta mama ei acum. Și tatăl ei, câte fire cărunte avea în barbă și în păr! Ridurile îi brâzdau pielea ca o pânză de păianjen. Stătea cu spatele la o fereastră, dar geamurile fuseseră vopsite, camera fiind astfel întunecată chiar și la acea oră a după-amiezei. Geamul opac avea culoarea lăptelui.

Anastasia se uită în jur. "Cât de patetic arătăm cu toții!"

Dar pe fața tatălui apăru un zâmbet de încântare absolută și asta transformă totul. Olga, Tatiana și Maria se repeziră spre el, în timp ce Klementi se îndreptă spre mamă, cu Prâslea în brațe. Tatina scoase un strigăt și își întinse mâinile, continuând să stea pe scaunul cu rotile. Din pricina artritei

de care suferea, îi era foarte greu să se ridice în picioare.

Tatăl ei le îmbrătișa pe toate, strângându-le la piept ca un urs și făcând chiar și pe robusta Olga să chelâlăie. Anastasia își îngropă fața în lâna aspră a uniformei lui, ascultă strigătele de încântare ale mamei ei și în cele din urmă începu și ea să plângă, în faldurile tunicii lui, acolo unde nu o putea vedea nimeni. Totul avea să fie în ordine acum.

Nicolae le spuse mai târziu că respectiva casă aparținea unui inginer și industriaș pensionat, pe nume Nikolai Ipatiev. Era un conac în comparație cu aşteptările lor. Aveau apă caldă și lumină, căci Ipatiev fusese un om cu o oarecare stare. Aveau chiar și toalete în interior.

— Nu credeam că cineva din țara țărănoilor știe ce e aia o toaletă, zise Anastasia, destul de tare ca să fie auzită de paznici.

Casa fusese construită în stilul gotic rusesc; cadrul ușilor și ferestrele erau decorate cu arce și cu ornamente asemănătoare unor suluri. Deși casa era destul de confortabilă, nu exista nici o încercare de a imita bucătăria prerevoluționară a lui Ipatiev. Cina lor constă în acea seară din pâine neagră și ceai, servite într-o sufragerie fără ferestre și care mirosea puternic a mucegai. Dar ar fi putut la fel de bine să fie un banchet în Palatul Alexandru; vorbeau și râdeau toți laolaltă, fericiți și emoționați că erau în sfârșit din nou împreună. Trecuseră două luni de când nu se mai văzuseră; două luni de când mama și tatăl lor fuseseră obligați să călătorescă înainte fără Prâslea și fără să știe dacă se vor mai revedea vreodată cu toții. Aceasta putea fi doar o altă închisoare, mai îndepărtată, dar cel puțin erau din nou împreună.

În acea primă noapte nu avură destule paturi, iar Anastasia și surorile ei aruncă mantii și perne pe podeaua din scânduri. Alexei se cubări în patul mamei.

Dar nici unul nu putu să doarmă. Alexei striga întruna de durere din pricina genunchiului său umflat. Anastasia o auzi pe mamă murmurând, încercând să-l liniștească. Doctorul ei, Botkin, dormea într-o cameră alăturată și veni de mai multe ori să-l vadă pe băiat; Anastasia îl auzi implorând paznicii de pe corridor să-i dea comprese reci. Aceștia ziceau mereu că nu se putea face nimic. Nu le păsa, voiau ca el să sufere.

Probabil că sufrageria fusese măreață cândva; scaunele erau încrustate cu sculpturi în formă de grătar, pe pereti erau oglinzi aurite, iar de tavan atârnă un candelabru cu filigran. Camera căzuse în paragină; un strat subțire de praf acoperea fiecare suprafață plată, iar fotografiile înrămate ale unor străini de pe polița șemineului nu făceau decât să adauge un sentiment și mai adânc de tristețe. Anastasia ghici că Ipatiev fusese nevoie să fugă în grabă și că nu mai avusese timp să-și salveze comorile personale.

Caracterul oficial al camerei contrasta cu mâncarea săracăcioasă care le fu servită la micul dejun; nu aveau față de masă și, deși li se aduseseră câteva linguri murdare de argint, nu avură ce face cu ele, căci masa constă din nou din ceai negru și pâine neagră uscată. Un soldat le aduse supă rămasă de la paznici, dar Olga îl văzuse scuipând în ea în timp ce urca scările, aşa că nu se atinse nimeni de ea.

Anastasia măstecă o bucată de pâine tare, uitându-se la tatăl ei. Aceasta privea fix masa, față lui fiind neagră de furie. Era un om bland și rar îl vedea enervându-se; în astfel de ocazii, ochii se lăsau în jos și nimeni nu mai scotea o vorbă.

În cele din urmă, tatăl ei se ridică în picioare și i se adresă paznicului care stătea într-un colț al camerei:

— Spune-i lui Avdeiev că vreau să vorbesc cu el.

Omul își târșai picioarele și privi țâfnos în podea.

Nicolae înaintă spre el.

— Acum!

Poate fu din pricina faptului că tovarășul Romanov fusese cândva țar; poate fu din pricina șocului de a-l vedea pe blandul lor prizonier atât de infuriat; paznicul se întoarse și coborî scările ca să-l găsească pe temporicerul lor.

Anastasia și surorile ei îl văzură acum pentru prima oară pe Avdeiev. Acesta intră în cameră cu pieptul scos în afară, la fel de arrogant și de gros ca un ambasador prusac. Era clar că fusese trezit dintr-un somn al beției, căci mirossea puternic a transpirație și a vodcă. Partea din față a uniformei lui purta urmele uscate și slinoase ale cinei luate cu o seară înainte. Tatăl lor le spusese că Avdeiev fusese cândva șef de echipă la rafinăria locală; acum era gardianul țarului și țarinei Rusiei și această responsabilitate i se urcase la cap.

— Ce vrei, cetățene Romanov?

— Încerci să ne omori prin infometare?

Avdeiev privi disprețitor masa.

— Asta erau nevoiți să mânânce oamenii obișnuiți în timp ce voi vă îndopăți cu icre negre.

"Ce prost!" se gândi Anastasia. "Caviarul era păstrat special pentru banchete. Dacă ar fi luat masa cu noi la Țarskoe Selo, ar fi fost foarte dezamăgit." Dar tatăl ei trecu peste asta.

În schimb, zise:

— Vrei să spui că nu sunt pui și vaci în Urali? Chiar și cel mai umil fermier are puțin lapte și niște ouă proaspete, nu-i aşa?

— Nu aveți voie să mâncăți ouă sau lapte.

— Din ordinul cui?

Avdeiev își mușcă enervat buza de jos.

— La naiba cu voi! scrăṣni el și ieși ca o furtună din cameră.

Tatăl se uită urât după el. Mama se întinse peste masă și îi luă mâna. O bătu cu blândețe.

— O să fie bine, Niki.

— Nu înțeleg ce am făcut ca să merită asta.

— Nu e decât un prost.

— Există mulți proști ca el și viețile noastre sunt în mâinile lor.

Atmosfera de sărbătoare din seara precedentă se risipise. Anastasia o privi fix pe Maria; ochii fetei se umpluseră de lacrimi.

— O să fie bine, îi zise tatăl ei.

Mușcă dintr-o bucătă de pâine neagră și luă o înghițitură de ceai. Ceasul de pe poliță semineului bătu ora fixă. Era zece. Îi aștepta o zi lungă.

„O, Anastasia! Olga și Tatiana erau atât de calme; se putea conta pe ele. Înalte și maiestuoase, ar fi fost niște prințese extraordinare. Iar Maria, o copilă blândă și fericită, zâmbea mereu. Dar Anastasia... Ce copilă rea! și atât de diferită de surorile ei! A fost întotdeauna puțin îndesată, dar a devenit de-a dreptul grasă în adolescență. și aşa o rușine pentru noi!”

În zilele care au urmat, fură îngrozitor de torturați de plăcțiseală.

Așa cum le spusese Nicolae, casa aparținuse cândva unui om de afaceri pe nume Nikolai Ipatiev. Înainte de sosirea țarului, membrii

Comitetului Bolșevic al Muncitorilor din regiune îi dăduseră douăzeci și patru de ore să plece, apoi puseseră stăpânire pe casă pentru propriile planuri, redenumind-o – folosind vocabularul greu de înțeles, dar sinistru care devenise trăsătura lor distinctivă – „Casa cu destinație specială”.

Familia era ținută închisă la etajul superior, camera paznicilor fiind chiar dedesubt. Lui Nicolae și soției lui li se dădu dormitorul din față; avea două paturi, o canapea, o bibliotecă și un singur dulap în care să încapă hainele celui mai bogat împărat și ale celei mai bogate împărătese din lume.

După acea primă noapte petrecută pe podea, fură aduse paturi de campanie, iar Anastasiei și surorilor ei li se dădu o cameră aflată lângă cea a părinților lor, pe care o împărțiră cu Alexei. Camerista Alexandrei, Anna Demidova, primi o cameră mică în spatele casei, doctorului Botkin i se dădu salonul, în timp ce un valet, Alexei Krupp, și un bucătar pe nume Karitonov dormeau în hol pe paturi de campanie. Mai mulți soldați stăteau de pază tot timpul.

Înghesuiala îi deranja mai puțin decât faptul că nu aveau nimic de făcut. Se trezeau în fiecare dimineață în jurul orei nouă și la zece își luau micul dejun, care nu varia niciodată: pâine neagră și ceai negru fără Zahăr. Își spuneau rugăciunile, apoi Alexandra citea din Evanghelii. După aceea, o jumătate de oră le era permis să se plimbe prin grădină, apoi erau trimiși înăuntru să se distreze cu cărtile de joc sau să citească până la prânz, care era servit la ora unu. Se putea să mai primească permisiunea de a sta o altă jumătate de oră la soare în timpul după-amiezii. Gustarea era la cinci, ceaiul la șapte. Apoi Nicolae le citea, tot din Biblie; pasajele lui favorite erau din Iov. La nouă luau o cină ușoară și se duceau la culcare. În fiecare zi era această rutină exasperantă.

La două zile după sosirea copiilor, avură parte de ultima zăpadă a iernii, dar vara veni repede, fără șoaptele plăcute ale primăverii. Într-o după-amiază, fulgerele brâzdară cerul, ploaia umplu rapid jgheaburile și căzu în valuri de pe streșini. A doua zi, aerul era ca o melasă caldă și, în mai puțin de o săptămână, orașul fu copleșit de o căldură sufocantă.

În Siberia, fie mureai de cald, fie înghețai de frig.

Casa din piatră se încingea repede și, din moment ce Avdeiev nu le permitea să deschidă vreo fereastră, în camere devinea insuportabil de cald. Mirosurile care veneau din bucătărie, unde Karitonov se hotărâse să le coacă singur pâinea, pluteau în aer, iar căldura suplimentară de la cupitor le sporea lipsa de confort. Fiecare Tânjea după răgazul scurt în care erau